

Arrest

nr. 131 345 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 1 augustus 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 1 augustus 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Aan de verzoekende partij werd op 29 november 2012, met kennisgeving op 20 december 2012 een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 1 augustus 2013 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat het een herhaald bevel betreft, met name werd op 29 november 2012, met kennisgeving op 20 december 2012, een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod uitgereikt. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit bevel reeds definitief geworden is. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Wat artikel 3 EVRM betreft, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

In het kader van artikel 3 EVRM verwijst ze enkel naar haar gezondheidstoestand, het medisch attest van maart 2011 waarin er sprake is van een risico op een ernstige verwaarlozing in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. In verband met haar gezondheidstoestand wijst de Raad erop dat op 7

september 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard werd. Hoewel artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt bevat het immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen, in casu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 9 juni 2013, nr. 223.961). In casu brengt de verzoekende partij geen bewijzen bij dat sinds 7 september 2012 haar situatie verslechterd is. Evenmin brengt ze concrete bewijzen aan dat ze in Marokko effectief verwaarloosd was en dat ze ten gevolge hiervan onderworpen was aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 23 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 7 juli 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat zij een blinde, mentaal gehandicapte vrouw is die in november 2012 een inreisverbod betekend gekregen heeft, zonder enige kopie waardoor er ook nooit beroep werd ingediend. Daarna heeft ze dan een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Dit moest via de diplomatieke post maar omwille van buitengewone omstandigheden was dit niet mogelijk. VzP deed deze aanvraag dus vanuit illegaal verblijf. Zij stelt de vraag of er verschillende gradaties van illegaal verblijf zijn: wat is het verschil tussen enerzijds zij die na een BGV toch een aanvraag 9bis mogen indienen en buitengewone omstandigheden mogen aantonen en anderzijds zij die na een BGV en een inreisverbod geen zulke aanvraag mogen indienen. Zij stelt dat alle illegalen een artikel 9bis moeten kunnen indienen en buitengewone omstandigheden moeten kunnen aanvoeren. Zij is een blinde, gehandicapte vrouw, met een mentale achterstand wiens hele familie in België verblijft. Zij stelt erg verwaarloosd te zijn in Marokko, ondanks het feit dat iemand betaald werd om voor haar te zorgen. Uiteindelijk heeft haar zus haar naar België gehaald om voor haar te zorgen. De aanvraag artikel 9bis kwam er omdat een aanvraag artikel 9ter werd geweigerd gezien zij met haar permanente handicap zonder bijzondere behandeling niet in aanmerking kwam hiervoor. VzP stelt dat in de beschikking gesteld wordt dat zij geen concrete elementen aanbrengt, maar VzP wijst erop dat zij een medisch attest neerlegde dat een bewijs vormt van haar zware verwaarlozing in Marokko. Zij kan daarom niet terugkeren om vanuit Marokko de opheffing van het inreisverbod te vragen."

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen, m.a.w. een nadeel erdoor ondervinden. De vernietiging van de

bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

2.5 Wat de kritiek van de verzoekende partij betreft dat het inreisverbod van 29 november 2012 nooit aan haar betekend werd, waardoor ze niet in beroep is kunnen gaan tegen deze beslissing en daarop een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 29 november 2012 onder de vorm van een bijlage 13sexies aan de verzoekende partij op 13 december 2012 werd ter kennis gebracht. De verzoekende partij heeft de akte van kennisgeving gehandtekend als kennisname van voormelde beslissing, zodat de Raad er redelijkerwijze van uit gaat dat de verzoekende partij effectief kennis heeft genomen van dit bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, zodat de termijn voor het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad op rechtsgeldige wijze kon beginnen te lopen. De kritiek van de verzoekende partij mist derhalve op dit punt feitelijke grondslag.

2.6. Waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of er gradaties van illegaal verblijf zijn, meer bepaald tussen zij die na een bevel om het grondgebied te verlaten toch een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen indienen en zij die na een bevel en een inreisverbod geen zulke aanvraag mogen indienen, wijst de Raad er op dat de verwerende partij *in casu* niet anders vermag dan, na de vaststelling dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat aan de verzoekende partij een definitief inreisverbod voor de duur van 3 jaar werd afgeleverd en dat een verblijf in het Rijk verboden is voor deze duur. Het betoog van de verzoekende partij op dit punt doet geen afbreuk aan de vaststellingen uit de bestreden beslissing en de beschikking van 7 juli 2014. Bovendien merkt de Raad op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort uitspraak te doen over het al dan niet bestaan van verschillende gradaties van illegaal verblijf gecreëerd door de vreemdelingenwet waarbij er al dan niet een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet mag worden ingediend. De Raad mag enkel nagaan of de op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende wetgeving op een correcte wijze werd toegepast.

2.7 Tot slot voert de verzoekende partij ter terechtzitting aan dat *“Zij is een blinde, gehandicapte vrouw, met een mentale achterstand wiens hele familie in België verblijft. Zij stelt erg verwaarloosd te zijn in Marokko, ondanks het feit dat iemand betaald werd om voor haar te zorgen. Uiteindelijk heeft haar zus haar naar België gehaald om voor haar te zorgen. De aanvraag artikel 9bis kwam er omdat een aanvraag artikel 9ter werd geweigerd gezien zij met haar permanente handicap zonder bijzondere behandeling niet in aanmerking kwam hiervoor. VzP stelt dat in de beschikking gesteld wordt dat zij geen concrete elementen aanbrengt, maar VzP wijst erop dat zij een medisch attest neerlegde dat een bewijs vormt van haar zware verwaarlozing in Marokko. Zij kan daarom niet terugkeren om vanuit Marokko de opheffing van het inreisverbod te vragen.”* Met deze kritiek herhaalt zij grieven uit het verzoekschrift en zet ze deze verder uiteen, maar doet zij geen afbreuk aan de vaststellingen uit de beschikking hieromtrent (zie 2.1.), met name dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 7 september 2012 ongegrond werd verklaard, dat er niet aangetoond wordt dat de medische situatie sinds 7 september 2012 verslechterd is aan de hand van het neergelegde medisch attest en dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in Marokko onderworpen werd aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.8 De verzoekende partij voert ter terechtzitting geen kritiek aan ten aanzien van de vaststellingen uit de beschikking met betrekking op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat aan deze vaststellingen evenmin afbreuk wordt gedaan.

2.9 Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking d.d. 7 juli 2014 onterecht werd genomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET